

РЕШЕНИЕ

№ 1604

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 102-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Б. В.

при участието на секретаря **ЙОРДАНА П. ТАШЕВА**
като разглежда докладваното от Н. Б. В. Административно наказателно дело
№ 20221110209464 по описа за 2022 година

при участието на секретаря *Йордана Ташева*, след като разглежда докладваното от *съдията н. а. х. дело № 9464* по описа за **2022** година, за да постанови решение, взе предвид следното:

Производство по реда на чл.58д – чл.63д от ЗАНН (ред., ДВ, бр.109 от 2020г.).

Образувано е по жалба на П. Б. П. срещу Наказателно постановление (НП) № 20-4332-011215 от 03.07.2020г., издадено от Началник 01 Група „Административно-наказателна дейност” (Група „АНД”) към Отдел „Пътна полиция” на СДВР, с което на жалбоподателя: **1.** на осн. чл.185 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 20.00 (двадесет) лева за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДВП; **2.** на осн. чл.175, ал.1, т.5 от ЗДВП са му наложени административни наказания „глоба” в размер на 120.00 (сто и двадесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 (един) месец.

В жалбата се посочва, че НП било неправилно и незаконосъобразно, защото били допуснати нередовности както при изготвянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на наказателното постановление (НП). Твърди се, че имало неточности и непълноти по отношение на задължителни реквизити, което било основание за отмяна на оспореното НП. Изложени са и твърдения, че жалбоподателят не е извършил вмененото му нарушение. Отправено е искане да бъде изцяло отменено атакуваното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят П. Б. П., *редовно* призован, *не се явява лично*, но *не се явява* и неговият упълномощен представител адв. Л. Г. (вж. л.32), редовно уведомена.

Наказващият административен орган (и въззиваема страна) – началник 01 Група „АНД” при ОПП – СДВР, *редовно* призован, *не изпраща* процесуален представител.

Съдът, като изслуша доводите на страните, служебно провери изцяло атакуваното наказателно постановление, обсъди (поотделно и в съвкупност) доказателствените материали по делото, взе предвид законовите разпоредби, намира за установено следното:

По фактическите обстоятелства и доказателствените материали:

На 22.12.2019г., ок. 07:00 ч., свидетелят К. В. управлявал товарен автомобил марка/модел „*****” с рег. № *****, като се движел по ул. „Стубел” в с. Подгумер (Столична община), с посока на движение от ул. „Татар махала” към ул. „Китка”.

По същото и по същата ул. „Стубел”, но в обратната посока (към ул. „Татар махала”) се движел друго моторно превозно средство (МПС) – товарен автомобил марка/модел „*****” с рег. № *****, управлявано от жалб. П. Б. П..

В един момент управлението от жалб. П. автомобил започнал да се движи в насрещното платно за движение и срещу автомобила на свид. В., като срещу № 6 на ул. „Стубел” свид. В. завил леко вляво, за да избегне удар, но жалб. П. се качил с автомобила си на тротоара, заобиколил по този начин автомобила на свид. В., но *ударил в задния десен калник и в десния заден стоп* автомобила на свидетеля. След това жалбоподателят продължил по пътя си и не след дълго се прибрал в дома си в селото.

Сигнализирана била дежурната част на пътната полиция (ОДЧ-99), и ок. 09:00 ч. на същата дата (22.12.2019г.) на мястото на настъпилия пътен инцидент били изпратени свид. А. Д. и колегата му свид. Н. С.. На мястото на въпросното ПТП полицейските служители заварили свид. К. В., който съобщил данните за другия лек автомобил (регистрационен № *****), който е реализирал ПТП с неговия автомобил.

След това полицейският служител свид. Н. С. съставил протокол за ПТП № 1770076/22.12.2019г. (л.3), а свид. Д. изготвил полицейски доклад по случая (л.4) с цел да бъде издирен напусналия местопроизшествието водач.

Материалите по преписката били заведени в Група „АНД” с вх. № Ц-1715/2019г., като ***няма данни*** да е бил *призоваван* жалб. П. П., ***нито*** да се е *явявал* в Отдел „Пътна полиция” на СДВР за даване на сведения за случая.

Свидетелят Ц. Ц. при наличието на тези данни в преписката, преценил, че са налице данни за две административни нарушения и затова, на 14.02.2020г. съставил против жалб. П. Б. П. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. АА № 720720/14.02.2020г., в който били отразени обстоятелствата по проверката, фактическото описание на всяко от административните нарушения (*управлявал товарен автомобил „УАЗ” с рег. № ***** на посочените дата, място и време, и поради недостатъчен контрол реализира ПТП в товарен автомобил „УАЗ” с рег. № *****, след което напуска местопроизшествието и не остава на място до пристигането на компетентните органи на МВР*), и обстоятелствата по извършване на двете административни нарушения, и тяхната

правна квалификация – **чл.20, ал.1 и по чл.123, ал.1, т.2, б. „б” от ЗДвП**. Актът бил съставен в присъствието на двама свидетели /на съставянето на Акта/ (А.С. и С. Д.), **подписан** бил само от актосъставителя и двамата свидетели, и бил **връчен** на жалбоподателя на 11.06.2020г., който подписал АУАН и отразил, че и отразил, че *ще подаде възражения в законоустановения срок*.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН против АУАН не били представени писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН, на 03.07.2020г. Началникът на 01 Група „АНД” към ОПП – СДВР, упълномощена с т.2.10. от Заповед № 81213-515/14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи (вж. л.13-14), издала и оспореното Наказателно постановление № 20-4332-011215/03.07.2020г., в което били описани всички обстоятелства по двете административни нарушения, техните фактически елементи и характеристики (*като водач управлявал МПС с рег. № ***** на посочените време и място, и поради недостатъчен контрол върху МПС – реализира ПТП в автомобил „УАЗ” с рег. № *****, след което не остава на място до пристигането на компетентните органи на МВР или следствието*) и правната им квалификация – чл.20, ал.1 от ЗДвП (за неконтролиране на МПС) и по чл.123, ал.1, т.2, б. „б” от ЗДвП (за неоставане на мястото на ПТП до идването на компетентните органи), като с този административно-наказателен акт на жалб. П. П. на осн. чл.185 от ЗДвП било наложено административно наказание „глоба” в размер на 20 (двадесет) лева за нарушението по чл.20, ал.1 от ЗДвП, като на осн. чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП му било наложено и административно наказание „глоба” от 120 (сто) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 (един) месец за нарушаването на чл.123, ал.1, т.2, б. „б” от ЗДвП.

Процесното НП било връчено на жалбоподателя с разписка на 17.06.2022г., като с жалба вх. № УРИ-433200-63078/20.06.2022г. същото е обжалвано пред СРС (вж. л.2).

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: **гласните доказателства**, съдържащи се в показанията на свидетелите Ц. Х. Ц. (частично), А. В. Д., К. Т. В., Н. Н. С.; приобщените към доказателствения материал по надлежния ред на чл.283 от НПК **писмени доказателства**: съставения АУАН, протокол № 1770076/22.12.2019г. (л.3), полицейски доклад (л.4), скица на ПТП (л.5), писмо до ОПП-СДВР за връчен АУАН (л.6), писмо до 02 РПУ-СДВР за връчване на АУАН (л.7), писмо до ОПП-СДВР за връчено НП (л.8), писмо до 02 РПУ-СДВР за връчване на НП (л.9), справка-картон на водач на МПС с данни за нарушения на ЗДвП (л.10), заповед № 513з-242/12.01.2016г. за назначаване на актосъставителя (л.11), заповед № 8121к-13180/23.10.2019г. на министъра на вътрешните работи (л.12), акт за встъпване (л.12-гръб), заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи (л.13-14), писмо от 14.03.2023г. от ОПП-СДВР (л.54).

Съдът извърши внимателна преценка на *показанията* на разпитаните свидетели Н. С. и А. Д., и прецени, че същите излагат пред съдебния състав своите спомени за възприетите от тях обстоятелства по твърдените нарушения, вкл. времето и мястото на случая, получени данни от заварени лица, съставянето на документи относно пътния

инцидент и съставянето на АУАН, като показанията на двамата подкрепят отразените в АУАН фактически обстоятелства, а *наличните* по делото гласни доказателства на очевидеца (В.) *подкрепят* също показанията на двамата свидетели, поради което и съдът ги **кредитира** и основа фактическите си изводи въз основа на тях.

Настоящият съдебен състав счита, че *показанията на свидетеля К. В.* имат отношение към случая дотолкова, доколкото същият *пряко* е възприел събитията, дава информация за водача на автомобила-участник в ПТП и за самия автомобил, съобщава точни данни за времето и мястото, както и действията на водача и автомобила „УАЗ“ след настъпването на пътното произшествие, като неговите показания, сравнително подробни, напълно кореспондират и с другите гласни и писмени доказателства, поради което съдът *цени* тези показания.

По отношение на *показанията на актосъставителя свидетел Ц. Ц.* този състав ги преценява за сравнително пълни и ясни *относно съставянето* на АУАН, но същите **не съдържат** данни за *самото произшествие*, а в една своя част **не се подкрепят** от налични доказателства – твърденията на този свидетел за „*призоваване на собственика*“ и за „*попълване на декларация по чл.188 от ЗДвП*“ са **напълно голословни**, т. к. в материалите по преписката **не се съдържат** нито покана или призовка, нито декларация от жалбоподателя, който е и собственик на напусналото МПС, нито негови писмени сведения или обяснения за случая. По тази причина показанията на актосъставителя **в тези им части** този състав на съда **не кредитира** и не ползва при формирането на фактическите си изводи.

Приобщените по надлежния ред *писмени доказателства* изясняват в пълнота обстоятелствата по случая, подкрепят и гласните доказателства, и затова съдът основава изводите си въз основа на тях.

Анализът в съвкупност на събраните по делото гласни и писмени доказателства формира у съдебния състав *еднозначни и еднопосочни фактически изводи*, което не налага тяхното задълбочено обсъждане в хипотезата на чл.305, ал.3, изр.2 от НПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните **правни изводи**:

Жалбата е подадена от легитимирано физическо лице (наказания нарушител), при спазване на срока за обжалване по чл.59, ал.2, изр.1 от ЗАНН (НП е връчено на 17.06.2021г., а жалбата е от 20.06.2021г.), и е насочена срещу обжалваем (подлежащ на съдебен контрол) административно-наказателен акт, и затова се явява процесуално **допустима**.

При съставяне на АУАН, респ. при издаването на НП, съдът **не констатира** наличието на съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на НП – спазена е материалната и териториална *компетентност* на съответните длъжностни лица, издали двата процесуални документа – компетентно длъжностно лице от служба за контрол е съставило процесния АУАН (вж. л.11), с което правилото на чл.189, ал.1 от ЗДвП е спазено (вж. и т.1.3. от заповедта на л.13-14); „определено от министъра“ на вътрешните работи

длъжностно лице (*Началник на 01 Група „АНД“ към ОПП-СДВР*) съгл. чл.189, ал.12 от ЗДвП (вж. и т.2.10. от заповедта на л.13-14 и документите на л.12) е издало НП.

Не са спазени разпоредбите на чл.40, ал.1 и ал.2 от ЗАНН – Акът за нарушение е съставен *в отсъствие* на нарушителя, но *няма никакви данни* да е било изпълнено правилото на чл.40, ал.2 от ЗАНН, което изисква *когато нарушителят е известен*, но не може да се намери или *след покана не се яви за съставяне* на Акта, *последният се съставя и в негово отсъствие*. В случая *няма каквито и да било* документи, от които да се приеме, че е била *пращана покана* до жалб. П. П. за съставянето на АУАН, *тази покана да е получена от него и след неговото неявяване – да е бил съставен* процесния АУАН. *Нарушението е съществено, защото рефлектира върху правото на защита на жалбоподателя, на която е предявен и връчен съставен в разрез със закона АУАН.*

Съставеният АУАН *е валиден*, защото *отговаря* на условията на нормата на чл.43, ал.1 от ЗАНН *след подписване* на АУАН от *актосъставителя и на поне един* свидетел, екземпляр от него е бил връчен на нарушителя, който да го подпише и да отрази възраженията си, ако желае. В случая съставеният АУАН е връчен на жалб. П., той го е подписал и му е дадена възможност да си изложи възраженията, но проблемът е, че при съставянето на АУАН *той не е присъствал, нито е бил поканен за това*, което опорочава АУАН, т. к. са нарушени императивните правила, установяващи минимален стандарт за неговото съставяне.

Този съдебен състав установява, че *сроковете по чл.34, ал.1, изр.2, предл.1 от ЗАНН* за съставяне на АУАН – *три месеца от „откриване на нарушителя“* и една година от „извършване на нарушението“, като нарушителят е открит още с установяване на нарушението на дата 22.12.2019г., доколкото *няма други данни* в преписката за издирване и установяване на водача на напусналото МПС, а по думите на очевидеца В. *данните за лицето са били съобщени на полицията*, дошла на мястото на пътния инцидент, и считано от тази дата и в рамките на три месеца е бил съставен АУАН (14.02.2020г.), което е и в рамките на една година от датата на процесния пътен инцидент. Срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН за издаване на наказателно постановление също се явява спазен, доколкото *в рамките на шест месеца от датата на АУАН е издадено* и наказателното постановление.

По нарушението на т.1 от НП – по чл.20, ал.1 от ЗДвП:

Настоящият съдебен състав счита след извършената служебна проверка, че са били **допуснати** в производството по ангажиране на административно-наказателната отговорност на жалб. П. П. *съществени нарушения на процесуалните правила*, довели и до *неправилно прилагане на материалния закон и недоказаност на твърдяното първо нарушение*. Разпоредбите на чл.42, ал.1, т.4 и т.5 от ЗАНН изискват в съставения АУАН да бъдат посочени точното описание на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, като следва и точно да бъдат посочени нарушените законови разпоредби.

В разглеждания случай обаче, административно-наказателното производство е образувано със съставянето на АУАН сер. АА № 720720/14.02.2020г. за това, че жалбоподателят П. П. като водач, *поради недостатъчен контрол върху управлението* от

него автомобил „*****” с рег. № *****, е реализирал ПТП с автомобила „*****” с рег. № ***** на свид. К. В.. Въз основа на АУАН, е издадено и НП, в което се посочва, че жалбоподателят като **водач**, който е управлявал автомобила „УАЗ”, поради „**недостатъчен контрол върху автомобила**” е реализирал ПТП в автомобила на свид. В., като и в двата процесуални документа е отразено, че се нарушава разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП.

Въпросната разпоредба на закона предвижда **задължение** за водачите **да контролират непрекъснато** пътните превозни средства, които управляват, т. е. разпоредбата говори за „**непрекъснат контрол**” върху превозното средство и въобще **не съдържа** в себе си нито съчетанието „слаб контрол”, нито „недостатъчен контрол”. Очевидно е, че нито *описанието на нарушението, дадено от актосъставителя*, нито това, посочено от наказващия административен орган, се явяват „съответни” на посочената като нарушена разпоредба на чл.20, ал.1 от ЗДвП, като такова **противоречие** между фактическото описание на нарушение и неговата правна квалификация ЗАНН **не се допуска** с оглед императивните правила на чл.42, ал.1 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Следва да се има предвид също така, и обстоятелството, че разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП се явява **обща и бланкетна** разпоредба, защото тя въвежда общо правило за поведение, което водачите на пътни превозни средства (ППС) следва да спазват и затова е **задължително да бъдат отразени онези обстоятелства**, от които да могат да бъдат правени изводи за липсата на „непрекъснат контрол” върху превозното средство – такива обстоятелства **не се** съдържат нито в АУАН, нито в издаденото въз основа на него НП.

В допълнение, нормата на чл.20, ал.1 от ЗДвП се явява и **бланкетна**, защото това **задължение за водачите „непрекъснато да контролират”** управляваните от тях превозни средства следва да **бъде изпълнено с конкретно съдържание** – кои са онези причини и обстоятелства, които водят до извод, че върху процесния автомобил „УАЗ 452 В” жалбоподателят П., управлявал този автомобил, **не е упражнявал непрекъснат контрол** (напр. данни за заспиване, данни за техническа повреда, данни за отклонение от пътното платно и др. под.), т. е. обстоятелства, които да сочат на това, че управлението на автомобила не е било непрекъснато контролирано от жалб. П. П.. **Подобни обстоятелства** нито актосъставителят в съставения АУАН, нито наказващият административен орган в неговото НП, издадено въз основа на Акта, **са отразили**. Това формира и извод за *непълно описание* на твърдяното нарушение с оглед дадената му правна квалификация, което също нарушава императивните правила на ЗАНН относно съдържанието на двата процесуални документа.

Второто съображение на съдебния състав да приеме наличието на съществени процесуални нарушения, се заключава в това, че наказващият административен орган **не е изпълнил** задължението си по чл.52, ал.4 от ЗАНН, която предвижда за него, че *преди да се произнесе по преписката*, следва да *провери АУАН* с оглед на неговата законосъобразност и **обоснованост** и преценява възраженията и събраните доказателства, а *когато е необходимо* – да извърши и *разследване на спорните обстоятелства*, което разследване може да се възложи и на други длъжностни лица от същото ведомство. В конкретността на

разглеждания казус, съществува **пълна неяснота** относно *причините и обстоятелствата, при които е настъпило разглежданото пътно произшествие*. Това е така поради обстоятелството, че в Протокола за ПТП № 1770076/22.12.2019г. и полицейския доклад (вж. л.3, 4) е посочено, че автомобилът на свид. В. по неизяснени причини и обстоятелства бил ударен от другия автомобил (този с рег. № *****), *който е напуснал и мястото на настъпилото ПТП*. В същото време, жалбоподателят **отрича** в жалбата си да е извършвал **нарушението**, отразено от актосъставителя и наказващия орган, а в показанията си свид. К. В. съобщава категорични данни за водача на другия автомобил (водачът е бил „П.” – бел. с.); в допълнение – **няма данни за точния водач да е била търсена и изземвана информация** от патрула на пътната полиция на мястото на ПТП, или от актосъставителя впоследствие (напр. писмени сведения на К. В. или на други лица, документи и др.). Всички тези обстоятелства е следвало да бъдат внимателно анализирани и преценени, като в конкретния случай е било **задължително** наказващият административен орган **да разпорежи „допълнително разследване”** на тези **спорни и неизяснени обстоятелства**, за да бъдат неговите правни и фактически изводи обосновани и доказани. При липсата на такива действия, и установяването на подобни *противоречия и непълноти във фактическите обстоятелства*, отразени в документацията по преписката, изложените твърдения относно първото нарушение в АУАН и в НП се явяват **необосновани**.

Непълнотата в обстоятелствата по конкретния случай, и тяхната неизясненост от страна на актосъставителя и наказващия орган, са довели на **трето** място, и до неправилното прилагане на материалния закон, тъй като от събраните по делото доказателствени материали в рамките на съдебното следствие се установява, че причина за настъпване на ПТП **не е „недостатъчният контрол”** (според актосъставителя), респ. „не контролира ППС, което управлява” (както сочи наказващият орган) на движение на автомобила, управляван от жалб. А.Б.С. (или друго лице), за да бъде налице нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП. Наличието на данни по заведената преписка, че автомобилът „УАЗ 452 В” с рег. № *****, управляван от жалбоподателя (или неизвестно лице), *се е движел по двулентов път срещу друг участник в движението (автомобила на свид. В.)* (вж. чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.68, т.1 от Правилника за приложение на ЗДвП), и при положение, че е настъпил удар между автомобила на жалбоподателя и другото превозно средство на свид. В.а, то жалбоподателят е нарушила **специалното забранително правило за навлизане и движение в лентата за насрещно движение**, освен при изпреварване и заобикаляне, въведено с разпоредбите на **чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.68, т.1 от ППЗДвП**, според които на **пътно платно с двупосочно движение на водача** на пътно превозно средство **е забранено**, когато платното за движение има две пътни ленти – **да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение**, освен при изпреварване или заобикаляне, като данни за изпреварване или заобикаляне в делото няма.

В случая, **ако всички тези обстоятелства са били изяснени и потвърдени при изясняването на случая и допълнителното разследване**, е следвало да бъдат отразени като обстоятелства по извършването на процесното административно нарушение, но те

липсват както в съставения АУАН, така и в НП. А ако всички тези обстоятелства актосъставителят и наказващият орган **бяха съобразили и установили** с доказателствени материали и допълнително разследване, те би следвало отново да фигурират при фактическото и правно описание на процесното първо административно нарушение, което обаче отново липсва.

Независимо от посоченото за конкретния случай, въз основа на едно пълно и всеобхватно разследване и изясняване на всички обстоятелства, *би бил налице изводът*, който **безспорно** се налага, че жалб. П. П. **не е нарушил разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП**, защото доказателствената маса **не позволява** формирането на еднозначни и категорични изводи за **наличието на обективните елементи на състава на точно това твърдяно административно нарушение**, защото доказателствените материали по преписката не са били пълни и еднозначни и е било необходимо допълнителното изясняване на фактите, въз основа на които да бъде извършен и правилният фактически анализ и правна оценка на тези факти, но както се вижда установяват се обстоятелства за реализация на **различен фактически състав** на административно нарушение, което **няма нищо общо** с хипотезата на чл.20, ал.1 от ЗДвП – такова *по чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП вр. чл.68, т.1 от ППЗДвП*.

И още нещо в допълнение към казаното, **от наличната доказателствена маса при проведеното от съда обективно и цялостно разследване и изясняване на обстоятелствата**, които са от съществено значение за пътното произшествие, **няма как** да бъде нарушена и **санкционната обща разпоредба на чл.185, ал.1 от ЗДвП**, която е послужила като основание за наказващия административен орган за налагането на административното наказание за първото нарушение. Изводът на този съдебен състав е верен, защото става въпрос за **нарушаване на правилото за разположение на пътното превозно средство върху пътя** (чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.68, т.1 от ППЗДвП), което се санкционира съобразно **специалната санкционна норма на чл.183, ал.2, т.2 от ЗДвП (ред., ДВ, бр.60 от 30.07.2019г.)**, която въвежда **еднакво наказуем състав** на административно нарушение (налагане на „глоба“ от 20 лева), идентично с предвиденото като наказание в **общия санкционен състав**. Това се явява и **допълнителен аргумент на съдебния състав да приеме, че в случая наказващият административен орган неправилно е приложил материалния закон**, защото преди това не е изпълнил задължението си по чл.52, ал.4 от ЗАНН за проверка на законосъобразността и обосноваването на съставения АУАН и не е наредил допълнително разследване, при което *биха били изяснени всички посочени в протокола за ПТП „неизяснени причини и обстоятелства“*.

И накрая в обобщение на изложените аргументи дотук, в хода на съдебната фаза на административно-наказателното производство съдът **не разполага** с правомощието „да изменя обвинението“ и „да преквалифицира“ нарушението, защото дори съдът да приеме наличието на посочената правна оценка за квалифициране на случая, **такова обвинение не е имало** в хода на административната (или извънсъдебна) фаза на административно-наказателното производство (арг. чл.336, ал.1, т.1 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН), поради което

се явява **недопустимо** едва със съдебното решение на жалб. П. П. да се **вменява друго като правна характеристика и фактически данни административно нарушение, различно от отразеното в АУАН и в НП**, независимо, че **другото се явява „еднакво наказуемо“** – би се нарушил принципа за *reformatio in peius*; от друга страна, преквалифицирането на процесното административно нарушение налага и **„съществена промяна“ на фактическите обстоятелства и характеристики на обвинението**, което също е **недопустимо** да бъде извършвано от съдебния състав в хода на тази фаза на административно-наказателното производство (арг. чл.337 вр. чл.336, ал.1, т.1 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН). Затова и съдът следва **изцяло да отмени НП в тази част**, ако в хода на проведеното пред районния съд съдебно следствие **не бъде доказано категорично обвинението** за административно нарушение – такова, каквото се съдържа в съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП, а именно такъв е и процесния случай – по делото **няма доказателства** за наличието на обективните характеристики на административно нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП, а съществуват данни за **друго, различно** по своите обективни характеристики, **макар и еднакво наказуемо** административно нарушение, което обаче или не е напълно изяснено чрез разследване по чл.52, ал.4 от ЗАНН, или не се съдържа във внесеното обвинение.

По посочените съображения НП, **в частта му по т.1**, подлежи на цялостна **отмяна** поради допуснати съществено нарушение на процесуалните правила, довело до неправилно приложение на материалния закон и необоснованост (недоказване на нарушението), въпреки доказателствените данни за друго по характер нарушение.

По нарушението по т.2 от НП – по чл.123, ал.1, т.2, б. „б“ от ЗДвП:

По повод на това второ административно нарушение, настоящият съдебен състав намира, че **също са били** допуснати в хода на административно-наказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила. Съставеният АУАН, макар и съдържащ всички изискуеми от закона реквизити съгласно императивната разпоредба на чл.42, ал.1 от ЗАНН, **съдържа описание на нарушението, което въобще не съответства на дадената му правна квалификация**. Актосъставителят Ц. Ц. е посочил, че жалбоподателят **е напуснал мястото на ПТП и не остава на място до пристигането на компетентните органи на МВР**, а след това е отразил, че е била нарушена разпоредбата на чл.123, ал.1, т.2, б. „б“ от ЗДвП, която **не е съответна** на описаното административно нарушение, т. е. **налице е непълнота в правната квалификация и противоречие между фактическите характеристики и правната оценка на това административно нарушение**.

От своя страна, административно-наказващият орган при издаване на НП също е допуснал нарушаване и на императивните норми на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, доколкото неговото описание на нарушението **противоречи** на това, което е дадено от актосъставителя, защото в НП е посочено за пръв път, че **нжалбоподателят – водач е напуснал мястото на ПТП и не е останал до пристигането на компетентните органи на МВР**, което противоречи на отразената като нарушена законова разпоредба. В допълнение – посочил **е като правна квалификация по чл.123, ал.1, т.2, б. „б“ от ЗДвП**, която съвпада с тази по АУАН, но **не е съответна на описаното нарушение**, т. е. **налице е**

непълнота и противоречие във фактическите обстоятелства и правната квалификация на това нарушение.

Буквалното съдържание на разпоредбата на чл.123, ал.1, **т.2, б. „б”** от ЗДвП (ред., ДВ, бр.60 от 30.07.2019г.) гласи, че водачът на пътно превозно средство, който е **участник** в пътнотранспортно произшествие, е **длъжен, когато при произшествието са пострадала хора, да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на МВР**. Очевидно е, че съдържанието на законовата разпоредба, която актосъставителят и наказващият орган сочат да е нарушена в конкретния случай, въобще **не съответства** на фактическото описание на същото, дадено в АУАН и НП, защото никъде в съдържателните им части не се съдържат каквито и да било данни за наличието на пострадали хора, напротив – в доказателствените материали *няма каквито и да било* индикации дори, за пострадали при това ПТП хора. **Задълженията**, които **се съдържат в тази разпоредба са свързани винаги с основната хипотеза – наличие на пострадали хора от пътния инцидент**, като те са отразени в *няколко подразделения (букви)*, а актосъставителят и наказващият орган са посочили едно от тях, а другите въобще са били игнорирани, а буква „а” на цитираната т.2 от чл.123, ал.1 от ЗДвП **визира задължението за уведомяване на органите на МВР за настъпилото ПТП**, но ако има пострадали хора. При липсата на каквито и да било доказателствени източници за пострадали лица, визираната хипотеза е **неприложима** към конкретния случай. Прави впечатление, че в съставения АУАН и в издаденото НП въобще липсва отразяване на каквито и да било обстоятелства относно пострадали лица. По този начин е постигнат „двоен ефект” – посочено е **противоречиво** фактическо и правно обвинение за това административно нарушение, а от друга страна самото фактическо обвинение се явява и **непълно**, а това е **недопустимо** от разпоредбите на чл.42, ал.1, т.4 и т.5 от ЗАНН и е основание за отмяна на издаденото НП.

Разпоредбата на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП **задължава** водача на пътно превозно средство (ППС), който е **участник** в пътнотранспортно произшествие, **без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците** от произшествието. В допълнение, съгласно разпоредбата на чл.123, ал.1, **т.3, б. „а” и б. „в”** от ЗДвП **водачът** на пътно превозно средство (ППС), който е участник в пътнотранспортно произшествие, е **длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието**, и ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те (бел. с. – участниците), **без да напускат местопроизшествието, уведомяват** съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.

Съдебният състав намира от доказателствената съвкупност по делото, приета в рамките на съдебното следствие, че жалбоподателят П. П. на посочените дата, място и време, е осъществил *от обективна страна* състава на административно нарушение на чл.123, ал.1, **т.1 и т.3, б. б. „а” и „в”** от ЗДвП, тъй като се установява **безспорно** и

категорично, че той е бил водач на товарния автомобил „УАЗ ” с рег. № *****, след като е ударил задния десен калник и задния десен стоп на другото МПС (товарен автомобил „УАЗ” с рег. № *****) (вж. протокол за ПТП – л.3), **е напуснал мястото на настъпното пътно произшествие, без да уведоми компетентната служба на МВР**, въпреки че при произшествието **са били причинени имуществени вреди**, а между участващите в ПТП водачи **не е имало съгласие** относно обстоятелствата по настъпването на инцидента, като **водачът- жалбоподател не е оказал и съдействие вредите да бъдат установени**, а на всичкото отгоре – **не е и спрял, за да установи последиците от пътното произшествие**, т. е. всички обективни характеристики на цитираните законови разпоредби са установени и са налице. Посоченото означава, че актосъставителят и наказващият орган **неправилно са приложили и материалния закон**, доколкото разпоредбите на чл.123, ал.1, т.1 и т.3, б. б. „а” и „в” от ЗДвП се явяват **специално** правило, въвеждащо особени задължения за водачите на ППС, които са участници в пътни произшествия изобщо и особено когато са налице само имуществени вреди, но не са описали изобщо тези разпоредби и техните обективни и фактически елементи.

В принципен план, доколкото **не са ангажирани нито пред полицията, нито пред съда, каквито и да било доказателства**, от които да е възможен изводът, че „друго лице”, различно от жалбоподателя, е управлявало в процесните дата, време и място автомобила, участвал в процесния пътен инцидент, то **жалбоподателят Петър П. може и следва да отговаря** и за второ нарушение (такова по чл.123, ал.1, т.1 и т.3, б. б. „а” и „в” от ЗДвП), но **такова обвинение, нито правно, нито фактически, е било предявено** на подателя на жалбата.

И накрая в обобщение на изложеното по втория казус, отново следва да се **подчертае**, че в хода на фазата пред първостепенния съд на провежданото административно-наказателно производство съдът **не разполага** с правомощия „да изменя обвинението” и „да преквалифицира” административното нарушение при **наличието** на процесуални нарушения със **съществен характер** и липсващи **фактически обстоятелства**, защото дори съдът да приеме наличието на друга хипотеза за квалифициране на случая, такова обвинение не е имало в хода на административната (извънсъдебна) фаза на воденото административно-наказателно производство (арг. чл.336, ал.1, т.1 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН) – недопустимо е за първи път едва със съдебното решение на жалбоподателя да се вменява **друго** като правна характеристика **нарушение, различно** от отразеното в АУАН и в НП, макар и **еднакво наказуемо** (нарушенията по чл.123 от ЗДвП се наказват съобразно санкционното правило на чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП); от друга страна, преквалифицирането на процесното второ административно нарушение налага и тук „съществена промяна” на фактическите обстоятелства и характеристики на обвинението, което също е **недопустимо** да бъде извършвано от съда за първи път в хода на тази фаза на административно-наказателното производство (арг. чл.337 вр. чл.336, ал.1, т.1 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН), особено при липсващи фактически обстоятелства в акта, поставящ началото на производство (АУАН) и изпълняващ основната обвинителна функция. Затова и съдът

следва изцяло **да отмени НП и в тази част**, ако в хода на проведеното съдебно следствие **не бъде доказано категорично** обвинението за административно нарушение – такова, каквото се съдържа в съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП, а именно такъв е и процесният случай – по делото **има** доказателства за наличието на обективните характеристики на *административно нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б. „в”* от ЗДвП, а съществуват **и данни** за нарушения **и на други подразделения в тази законова** разпоредба (т.1 и б. „а” от т.3 на цит. чл.), които обаче **не са отразени от актосъставителя и наказващия административен орган в съдържателната част на АУАН и НП**, както поради неправилно прилагане на материалния закон, така и поради липсата им във внесеното противоречиво и непълно обвинение, отразено в АУАН и НП.

По посочените съображения **НП и в частта му по т.2** като незаконосъобразно, защото не са спазени процесуалните разпоредби и не е приложен правилно материалният закон, също следва да се отмени.

По **въпроса за разноските** по делото, този съдебен състав счита, че жалбоподателят, макар да има право да му бъдат присъдени разноски за възнаграждение за адвокат, който е осъществил процесуално представителство и защита на неговия, в случая **няма данни** да са били направени такива – **няма договор за правна защита и съдействие, няма и списък с разноските** (чл.80 от ГПК вр. чл.144 от АПК), а в пълномощното **няма отразени обстоятелства за заплащане на адвокатската защита**, като в жалбата и в съдебните прения **и искане за присъждане** на разноски не е било направено.

В обобщение на изложените съображения, и при **незаконосъобразно** проведено административно-наказателно производство с допуснати съществени процесуални нарушения, съществено засегнали правото на защита на жалбоподателя, и при неправилно прилагане на материалния закон, независимо от категоричната установеност на **две други по характеристики** административни нарушения и техния автор, процесното НП следва да бъде отменено изцяло, и затова на осн. *чл.63, ал.2, т.1 и ал.3, т.1 и т.2 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.109 от 2020г.)*, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло като **незаконосъобразно и неправилно Наказателно постановление № 20-4332-011215 от 03.07.2020г.**, издадено от Началника на 01 Група „АНД” при ОПП-СДВР, с което на жалбоподателя П. Б. П.: **1.** на осн. чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 20 (двадесет) лева за нарушаване на чл.20, ал.1 от ЗДвП; **2.** на осн. чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП са му били наложени административни наказания „глоба” от 120 (сто и двадесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 (един) месец за нарушаване на чл.123, ал.1, т.2, б. „б” от ЗДвП.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК и на основанията по НПК, пред Административния съд – София-град в 14-дневен срок от

съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____